

oprávněných povolití toto započtení, platí tu obdobně totéž, co bylo právě vyloženo o prominutí čekatelské doby. V souzeném případě byl sice žalobce ustanoven obecním zřízencem, ač nebyl čekatelem, a byla mu započítána předcházející služba do doby potřebné pro zvýšení služného, ale stalo se tak na základě usnesení obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 1. ledna 1929 a 15. února 1929 a bylo to také schváleno podle § 212, odst. 4 plat. zák. čís. 103/26 Sb. z. a n. okresním výborem v H. jako samosprávným úřadem. Nižší soudy nepochybily tedy po stránce právní, pokud uznaly, že ustanovením žalobce jako zřízence žalované obce, ač nebyl ustanoven čekatelem, a započtením jeho předchozí služby do doby pro zvýšení služného nebyly porušeny předpisy platového zákona, zejména předpis § 212. K dovolatelčiným vývodům, že usnesení obecního zastupitelstva byla zrušena zásahem státní moci a že tím pozbylo právního významu i jejich schválení okresním výborem jest připomenouti toto: Jest ovšem správné, že ustanovení § 103 mor. obec. zřiz. o právu státního úřadu politického, zakázati výkon usnesení obecního zastupitelstva i tehdy, upravují-li se jím služební a platové poměry obecních zaměstnanců, nebylo zrušeno předpisem § 212 plat. zák., neboť § 212 tohoto zákona upravuje jen schvalovací činnost samosprávných úřadů dohlédacích v příčině obcí, kdežto § 103 mor. obec. zřiz. se týká dozoru státních úřadů politických nad obcemi jako samosprávnými korporacemi zákazem výkonu usnesení obecního zastupitelstva za účelem ochrany zájmu veřejného. Jde tudíž v obou případech o úřední činnost právní povahy zcela od sebe odlišné (viz násl. nejv. správ. soudu čís. 11574, 11958 a 8683 Sb. Bohuslavovy). Zásah státního úřadu politického podle § 103 mor. obec. zřiz. nemůže však býti na překážku tomu, by se žalobce domáhal na soudě podle § 24 zák. čís. 16/20 Sb. z. a n. výroku o svém služebním poměru a o svých služebních požitcích. Zákaz výkonu, vydaný státním úřadem politickým, jest sice účinný proti žalované obci, ale jen do té doby, dokud nebude jinak rozhodnuto příslušným soudem na základě podané žaloby, neboť zákazem výkonu usnesení obecního zastupitelstva byla sice vázána obec, ale nemůže jím býti dotčeno a znemožněno uplatňování nabytého soukromého práva žalobcova, a dojde-li k pravoplatnému soudnímu rozsudku pro žalobce příznivému, jest pak pro obec závazným tento rozsudek a tím pozbývá účinnosti zákaz výkonu, vyslovený Státním úřadem politickým. To jest zřejmý důsledek vyložené již zásady, plynoucí z ustanovení § 24 zák. čís. 16/20 Sb. z. a n. Posuzuje-li se věc s uvedených právních hledisek, není třeba se obíratí otázkou, zda by bylo lze na souzený případ použití též ustanovení § 151 čís. 7 plat. zák.

Čís. 15264.

Jde o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., dal-li procesní soud, ač chudá strana žádala o zřízení advokáta k sepsání odvolání, toto sepsati dožádaným soudem do protokolu přesto, že pro to nebylo podmínek podle § 465, odst. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 6. června 1936, R I 485/36.)

Do rozsudku prvního soudu, jímž byla její žaloba na uznání otcovství a placení výživného zamítnuta, hodlala podati žalobkyně odvolání a požádala procesní soud, aby jí byl za účelem sepsání odvolání zřízen zástupce chudých. Procesní soud tuto žádost nevyřídil, nýbrž postoupil spisy okresnímu soudu, v jehož obvodě měla žalobkyně bydliště, se žádostí, by s ní (jejím zákonným zástupcem) bylo sepsáno odvolání protokolárně, což se také stalo. Odvolací soud odvolání odmítl proto, že pro protokolární sepsání odvolání nebylo v místě soudu, u něhož odvolání bylo sepsáno, podmínek druhého odst. § 465 c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí usnesení obou soudů pro zmatečnost a prvnímu soudu uložil, by dále po zákonu jednal.

Důvody:

Odvolací soud odmítl odvolání žalobkyně, které bylo v poslední den lhůty odvolací sepsáno do soudního protokolu u okresního soudu, kde mají sídlo dva advokáti. Toto protokolární odvolání bylo dáno na poštu dne 2. září 1935 a došlo 4. září 1935 k procesnímu soudu, který pak vyzval advokáta chudých žalobkyně k dodatečnému podpisu tohoto odvolání, čemuž tento v dané lhůtě vyhověl. Odvolacímu soudu dlužno přisvědčiti, že toto odvolání je nepřípustné (§ 465, odst. 2, § 471 čís. 2 c. ř. s.), pokud se týče opožděné (§§ 464, 468 odst. 1, 471 čís. 2 c. ř. s.). Z doslovu § 465, odst. 2 c. ř. s.: »v místech, v nichž nesídlí alespoň dva advokáti« (Orten, in welchen nicht wenigstens zwei Advokaten ihren Sitz haben), a také z doslovu § 90 zák. o soud. org. (zwei oder mehr Advokaten) plyne jasně, že protokolární sepsání odvolání není přípustno, jakmile v místě soudu sídlí alespoň dva advokáti. Podpis advokáta se podle § 467 čís. 5 c. ř. s. vyžaduje toliko na odvolacím spise podaném ve formě přípravného podání (§§ 75, 78, 467 c. ř. s.). Odvolací návrh daný do protokolu nevyžaduje podpisu advokáta (§ 465, odst. 2 a § 467 čís. 5 c. ř. s., § 90 zák. o soud. org., § 133 j. ř.). Než i kdyby byl v projednávaném případě odvolací spis, podaný zprvu ve formě protokolu a opatřený dodatečně podpisem advokáta, považován za odvolací spis ve formě podání, byl podán opožděně, neboť byl dán na poštu dne 2. září 1935, tedy po uplynutí lhůty, která běžela od doručení rozsudku 17. srpna 1935 po 14 dnů do 31. srpna 1935, který byl dnem všedním (sobota). Než přes to nelze odvolání odmítnouti, jak to učinil odvolací soud. Poručník nezletilého žalobce žádostí ze dne 26. srpna 1935 požádal advokátní komoru v P. o přidělení advokáta jako zástupce chudých k sepsání odvolání. Tato žádost byla advokátní komorou dne 28. srpna 1935 postoupena procesnímu soudu. Tento soud dožádáním ze dne 28. srpna 1935 zaslal spisy druhému okresnímu soudu, aby s poručníkem žalobce bylo sepsáno odvolání. Tento postup se však příčil ustanovení § 90 zákona o soudní organizaci, který předpisuje, že v případě, kdy chudá strana chce podati odvolání proti rozsudku okresního soudu, není však pro ni zřízen advokát a odvolání do soudního protokolu sepsáno býti nemůže, má procesní soud k návrhu

nebo z moci úřední ustanoviti úředníka státního zastupitelství nebo soudu k sepsání a včasnému podání odvolání. Blíže je věc upravena v § 133 j. ř., který také nařizuje, že ustanovení zástupce chudých v uvedeném případě má opatřiti procesní soud; úřední zástupce k sepsání odvolání ustanovený má pak odvolání sepsati na základě soudních spisů, do nichž má nahlédnouti (§ 133, odst. 4 j. ř.). Ježto procesní soud, kterému žádost poručníka žalobce došla včas ve lhůtě odvolací, se nezachoval podle uvedených ustanovení zákona, a ježto v důsledku jeho postupu bylo odvolání podáno způsobem nepřipustným, pokud se týče nikoli včas, je tím založena zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., ježto žalobci byla nezákonným postupem soudu odňata možnost před odvolacím soudem projednávat. Bylo proto rekursu vyhověno a napadené usnesení zrušeno spolu s řízením jemu předcházejícím, pokud je zasaženo zmatečností. Zmatečností není zasaženo ustanovení zástupce chudých žalobci, ježto tím byla — třebas ne úplně — vyřízena jeho žádost. Zrušením zmatečného řízení se vrací právní rozepře do stadia, v jakém byla před tím (§ 478 c. ř. s.), v daném případě dne 28. srpna 1935, kdy došla soudu žádost žalobce o ustanovení zástupce chudých pro sepsání odvolání. Ježto však žalobci byl již mezitím ustanoven zástupcem chudých advokát, který zároveň se stížností podal dne 2. dubna 1936 odvolání, bylo toto odvolání podáno včas ve zbývající lhůtě k tomu běžící. Bude proto nyní na soudu první stolice, aby stejnopis tohoto odvolacího spisu doručil odvolatelovu odpůrci a dále podle § 468 c. ř. s. jednal.

Čís. 15265.

K § 1 čís. 6 ex. ř.

Ani vyznačením obsahu v odevzdací listině nestala se dědická dohoda opatřením (rozhodnutím) civilního soudu podle § 1 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. června 1936, R I 486/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli Josefu S-ovi proti Barboře S-ové na základě odevzdací listiny mobilární exekuci k vydobytí pohledávky, již jest mu dlužnice povinna zaplatiti podle dědické dohody, pojaté do odevzdací listiny. **R e k u r s n í s o u d** exekuční návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

První soud povolil navrženou exekuci podle odevzdací listiny okresního soudu, jež (pokud jde o vymáhajícího věřitele a oba povinné) zní takto: »Okresní soud odevzdává pozůstalost po Anně S., soukromnici, v ceně 255.723 Kč 50 h ku pozůstalosti této ze zákona bezpodmínečně za dědice přihlásivším se pozůstalým dětem, mezi nimi i vymáhajícímu věřiteli Josefu S. a povinné Barboře S., jejichž dědické přihlášky na